

den største Fare ligger i Mælken, og at den i dobbelt Grad er til Stede i Fælles- og Andelsmejeriernes Mælk. Jeg er dog ikke klogere end, at det, som Loven lyder, er den letteste Sag af Verden for enhver som helst at overtræde Bestemmelserne. Hvem kan forbyde en Mand i at sige til Mejeriet: Jeg vil have min Mælk hjem til Menneskeføde og ikke til Kreaturføde. Hvem kan kontrolere dette? Det forekommer mig, at Bestemmelsen i den foreliggende Form ikke i Praksis vil have nogen særlig Magt. Det er et meget stort Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt — maaske efter en lidt længere Tidsfrist end foreslaaet — at bestemme, at al Mælk, der udleveres fra Andels- og Fællesmejerier skal have den bestemte Varmegrad. Jeg vilde i alt Fald være tilbøjelig til at give en saadan Bestemmelse. — Det var imidlertid ikke angaaende denne Side af Forslaget, jeg ønskede Ordet. Det var nemlig angaaende Bestemmelserne om Indførsel fra Udlandet. Dette Spørgsmaal er blevet saa meget mere aktuelt, som det tyske Forbundsraad i Gaar har vedtaget, at de Kreaturer, der udføres til Tyskland, og som reagere, skulle tilbagesendes. Da Forholdet i Øjeblikket er dette, at omtrent $\frac{1}{3}$ af de Kreaturer, vi udføre til Tyskland, reagerer, vil det altsaa sige, at den Bestemmelse, det tyske Forbundsraad har truffet, for saa vidt der ikke træffes andre Foranstaltninger, vil virke som et Forbud mod Udførsel af levende Kvæg til Tyskland. Dette Spørgsmaal er af største Betydning for store Dele af Jylland, hvis Hovednæringskilde er Kvægopdrætning og Kvægfedning, og det forekommer mig derfor ikke heldigt, om Behandlingen af denne Lov skulde foretages, uden at dette Spørgsmaal ogsaa blev draget ind derunder. Vi indtage her, hvis dette Forslag bliver til Lov, det samme Standpunkt i en noget mildere Form, som Tyskland nu staar paa Vej til at forlade. Tyskerne have i den senere Tid haft den Bestemmelse, at de Kreaturer, der ikke reagerede, frit kunde forhandles over hele Landet, hvorimod de, der reagerede, skulde slagtes under offentligt Tilsyn. Saaledes har Forholdet hidtil været, men nu har det udviklet sig saaledes i Tyskland, at det vistnok fra Autoriteternes Side der stiltiende er blevet erkendt, at denne Stilling i og for sig er uholdbar, da Systemet nemlig ikke er korrekt. I ethvert Tilfælde er det en Kendsgerning, at Kreaturerne koste omtrent det samme, enten de reagere eller ej. Det gælder Stude, Kvier og Tyre, men ikke Kør, og

det ligger i, at Køerne have Marked i Rhinprovincen og ikke i Hamborg. Slagterne bryde sig ikke en Smule om, enten de ovennævnte Dyr reagere eller ikke. Veterinærerne i Hamborg have ogsaa, Mand og Mand imellem, erkendt, at dette System for Indførsel af Slagtekvæg var urigtigt. Nu foreslaar man her noget lignende om end i en mildere Form, og jeg kan i den Henseende ganske henholde mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) om, at det var en underlig Velvilje, man viste de Folk, som indførte Kreaturer her i Landet, at de reagerende Dyr maatte sendes ind i Landet som Brugsdyr, og at de først skulde slagtes, naar de havde været anvendt som saadanne. Det vil med andre Ord sige, at Loven vil give Mælkeleverandørerne omkring København Ret til at faa Malkekvæg indført fra Sverige uden Hensyn til, om de reagere eller ikke, og naar de have udnyttet deres Malkeevne, skulle Kreaturerne slagtes. Det er selvfølgelig den Trafik, som i Forvejen er brugt, og det vil ikke blive en Smule bedre herved, da hele denne Bestemmelse kun vil føre til det samme Maal. Den 28de Februar træder den nævnte ny Bestemmelse i Kraft i Tyskland, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Landbrugsminister om, hvad Regeringen har tænkt at ville gøre med Hensyn til den jydsk Kvægudførsel. Har Regeringen truffet saadanne Foranstaltninger, at den straks kan lade den store Masse Kvæg, der selvfølgelig i forskellige Dele af Landet staar færdig paa Stald, gaa til Slakterierne? Eller har paa den anden Side den højtærede Landbrugsminister muligvis tænkt at ville træffe saadanne Foranstaltninger, at der kan bevares saa meget af Udførselen af levende Dyr som muligt. Det er dog det, der her er Hovedspørgsmaalet. Naar dette Forbud træder i Kraft, er det jo muligt, at vi ved at indsprøjte med Tuberkulin herhjemme og tilbageholde den Del, som reagerer, kunne forhindre, at der kommer synderlig mange Kreaturer til Tyskland af dem, som reagere, og i saa Tilfælde er der ingen Tvivl om, at det vil blive den fordelagtigste Maade at ordne Sagen paa, selv om ogsaa den højtærede Landbrugsminister maatte finde, at det kom til at koste nogle Penge. Jeg har personlig ikke nogen Erfaring derom eller Kendskab dertil, men sagkyndige Mænd i Hamborg, som ere stærkt interesserede i denne Sag, tilraade absolut, at Staten ved vore Udførselspladser skulde ansætte Dyr læger, som straks herhjemme